

Sygn. akt II Ca 1326/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Grzesik (spr.)
Sędziowie:	SO Karina Marczak SO Tomasz Sobieraj
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 maja 2015 roku w S.

sprawy z powództwa I. Ł.

przeciwko Powiatowi (...)

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 20 października 2014 roku, sygn. akt I C 853/14

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I. w ten sposób, że zasądza od pozwanego Powiatu (...) na rzecz powódki I. Ł. kwotę 425 zł (czteryście dwadzieścia pięć złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 18 września 2014 roku i oddala powództwo w pozostałym zakresie;**
- 2. oddala apelację w pozostałej części;**
- 3. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 22,50 zł (dwadzieścia dwa złote pięćdziesiąt groszy) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt II Ca 1326/14

UZASADNIENIE

Powódka I. Ł. wniosła w dniu 13 sierpnia 2014 r. pozew przeciwko Powiatowi (...) o zapłatę kwoty 500 zł (pięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 sierpnia 2014 r. i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwany pobrał opłatę za wydanie karty pojazdu o nr rej. (...) w wysokości 500 zł dla pojazdu sprowadzonego przez powódkę z zagranicy i zarejestrowanego w Polsce.

Powódka powołała się na orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego w sprawie 6/04 z dnia 17 stycznia 2006 r., stwierdzające, że przepis § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości

opłat za kartę pojazdu jest niezgodny z art. 77 ust. 4 pkt. 2 i ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym oraz z art. 92 ust.1 i art. 217 Konstytucji RP oraz na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2010 r., w której Sąd stwierdził, że zwrot opłaty za kartę pojazdu odnosi się do pełnej wysokości opłaty za kartę pojazdu w kwocie 500 zł a nie do różnicy pomiędzy kwotami wskazanymi w rozporządzeniach z 2003 i 2006 r.

Sąd Rejonowy zważył, że niniejsza sprawa ma charakter transgraniczny i unijny albowiem dotyczy towaru sprowadzonego z obszaru Unii Europejskiej – samochodów osobowych sprowadzonych z obszaru UE, w której istnieje zakaz nakładania przez jakiegokolwiek państwo członkowskie podatków na produkty z innych państw członkowskich.

Zakaz powyższy został ustanowiony w art. 110 (...) (dawnym art. 90 TWE). Sąd krajowy w takich wypadkach musi ustalić podstawę prawną orzeczenia i wydać orzeczenie na podstawie: wyłącznie prawa unijnego albo prawa krajowego stosowanego w zbiegu z prawem unijnym albo na podstawie odpowiednio zinterpretowanego prawa krajowego.

Sąd I instancji przytoczył treść art. 77 ustawy Prawo o ruchu drogowym; § 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu oraz art. 405 kc, art. 409 kc, art. 410 § 1 i 2 kc.

Sąd Rejonowy wskazał na wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 grudnia 2007r. w sprawie S. C.-134/07 .

Sąd Rejonowy za całkowicie niezasadne uznał stanowisko pozwanego, który powoływał się na istnienie podstawy prawnej pobrania opłaty za kartę pojazdu od powódki po wydaniu orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego stwierdzającego niezgodność Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu z Konstytucją RP. Sąd wskazał, iż rozstrzygnięcia krajowego trybunału konstytucyjnego dotyczą zgodności przepisów prawa krajowego z krajową konstytucją. Utrzymanie w mocy nawet czasowe niekonstytucyjnych przepisów nie wyłącza kompetencji i obowiązku sądu krajowego do oceny zgodności tych przepisów z prawem unijnym oraz do odmowy zastosowania utrzymanego w mocy (czasowo) przepisu prawa krajowego w przypadku stwierdzenia jego sprzeczności z prawem unijnym. Powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, Sąd I instancji wyprowadził wniosek, że jest on uprawniony do samodzielnej oceny zgodności prawa krajowego z prawem unijnym bez czekania na uprzednie rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego i niezależnie od tego czy Trybunał uznał zgodność czy sprzeczność przepisów prawa krajowego z Konstytucją. Zgodność przepisów prawa krajowego rangi ustawowej z konstytucją nie przesądza tego, że przepisy te będą zgodne z prawem unijnym.

Sąd Rejonowy zauważył sprzeczność pomiędzy regulacją unijną, a krajową: mianowicie art. 110 (...) dawniej 90 TWE, a rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłaty za wydanie karty pojazdu.

W ocenie Sądu Rejonowego brak było jakichkolwiek przesłanek prawnych do pobrania i zatrzymania kwoty w wysokości 500 zł pobranej od powódki za wydanie karty pojazdu dla samochodu używanego sprowadzonego z obszaru UE a podlegającemu pierwszej rejestracji na terytorium RP. W tym wypadku wysokość tejże opłaty stanowi świadczenie nienależne podmiotom uprawnionym według prawa krajowego do ich pobrania. Sąd i instancji orzekł, że na podstawie art. 405 k.c. w zw. z art. 410 k.c. kwota ta podlega zwrotowi na rzecz powódki. Odsetki - z mocy art. 481 § 1 i 2 k.c. - należne są od dnia wniesienia pozwu, a nie od dnia jego sporządzenia i w tym zakresie powództwo podlegało częściowemu oddaleniu.

Sąd I instancji zauważył na marginesie, że pozwany nie udowodnił faktu zużycia lub utraty kwoty o jaką wzbogacił się tytułem pobranej opłaty za wydanie karty pojazdu. Uchwała budżetowa samorządu powiatowego jest aktem prawa miejscowego i jako taki nie wymaga dowodu, jednak akt ten tworzy jednie warunki finansowania zadań samorządu i nie przesądza o tym, że kwota pobrana od powódki została utracona, wydatkowana. Pozwany nie udowodnił także początku biegu terminu przedawnienia roszczenia albowiem nie wykazał w jakim terminie doszło do uiszczenia opłaty za wydanie karty pojazdu, a nie można jej domniemywać jedynie z faktury zakupu pojazdu opatrzonej datą 24 czerwca 2004 r. – k. 7, albowiem zakup pojazdu nie jest tożsamy z datą sprowadzenia pojazdu na obszar RP, z którym związane było uiszczenie opłaty za wydanie karty pojazdu.

O kosztach orzeczono biorąc pod uwagę wynik postępowania. Na koszty te składa się opłata sądowa w kwocie 30 zł.

Apelację od wyroku złożył pełnomocnik pozwanego i zaskarżając wyrok w pkt I oraz III i wniósł o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji z pozostawieniem do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

I. Naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 410 w związku z art. 409 Kodeksu cywilnego poprzez nieprawidłowe przyjęcie, iż świadczenie ma charakter świadczenia nienależnego, a pozwany powinien być liczyć się z obowiązkiem zwrotu kwoty pobieranej z tytułu opłaty za kartę pojazdu, której wysokość ustalona została rozporządzeniem organu naczelnego - ministra;
- art. 216 ust. 2 ustawy o finansach publicznych poprzez nieprawidłowe ustalenie wzbogacenia pozwanego wskutek czynności podjętej na podstawie przepisu uznanego następnie za niezgodny z Konstytucją;
- art. 405 w związku z art. 410 Kodeksu Cywilnego poprzez przyjęcie, iż powodowi należy się zwrot kwoty w wysokości 500 zł;
- art. 118 Kodeksu Cywilnego poprzez jego nieuzasadnione niezastosowanie;

II. Naruszenie przepisów prawa procesowego:

- art. 233 §1 w związku z art. 328 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez całkowite pominięcie dowodu strony pozwanej jednoznacznie wykazującego datę uiszczenia przedmiotowej opłaty przez powódkę, tj. początek biegu terminu przedawnienia, który to dowód stanowił załącznik do odpowiedzi na pozew, oraz niewskazanie przyczyn, dla których temu dowodowi Sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej,
- art. 98 § 1. Kodeksu postępowania cywilnego poprzez nieuzasadnione przyjęcie niezbędności kosztów poniesionych przez powoda (opłata od pozwu) w niniejszej sprawie oraz celowości dochodzenia praw powoda.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że Sąd Rejonowy nie zastosował się do art. 118 Kodeksu Cywilnego. Zaznaczył, że termin przedawnienia dotyczy także roszczenia o zwrot opłaty za wydanie karty pojazdu pobranej na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003r. w sprawie wysokości opłat za wydanie karty pojazdu. Powódka uiszcza opłatę za kartę pojazdu 30 czerwca 2004r., natomiast pozew został wniesiony i 1 sierpnia 2014r., a zatem po upływie dziesięcioletniego terminu przedawnienia roszczenia. Z uwagi już na powyższe powództwo w niniejszej sprawie powinno zostać oddalone.

Zarzucono również, że Sąd I instancji pominął załączony do odpowiedzi na pozew dowód uiszczenia przez powódkę opłaty w dniu 30 czerwca 2004 r. Dowód co do powyższego przedstawiony został przez pozwanego już w odpowiedzi na pozew. Okoliczności tej powódka w ogóle nie zaprzeczyła.

Ponadto zauważono, że powódka skierowała sprawę na drogę postępowania sądowego nie próbując uzyskać zwrotu żądanych pozwem kwot w drodze przedsądowego wezwania pozwanego do zapłaty. W jego ocenie koszty procesu nie były niezbędne do celowego dochodzenia praw powódki, ponieważ pozwany wypłaca kwoty z tytułu zwrotu części opłaty za karty pojazdu na podstawie zawieranych z wnioskodawcami ugód.

Dalej zaznaczono, że Sąd Rejonowy zasądził zwrot na rzecz powódki kwoty 500 zł, co sugeruje, że za wydanie karty pojazdu powódka nie powinna ponieść żadnej opłaty. Rozporządzeniem Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu, a obowiązująca, nowa opłata wynosi 75,00 zł. Jest to opłata wskazująca na wysokość kosztów faktycznego wyprodukowania i dystrybucji karty, którą powód zobowiązany jest uiszczyć.

Pozwany zakwestionował również, iż nie doszło do zużycia bezpodstawnie pobranej kwoty. Podkreślono, że dochody powiatu w całości przeznaczone są na realizację zadań publicznych nakładanych na powiat przepisami (art.4) ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2013 r., poz. 595 ze zm.). Powiat jest w trakcie realizacji postępowania naprawczego i jego sytuacja finansowa jest trudna.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja okazała się uzasadniona w nieznacznej części.

Sąd Okręgowy po rozpoznaniu apelacji pozwanego Powiatu (...) uznał ustalenia faktycznie Sądu I instancji za prawidłowe i przyjął je za podstawę dalszych własnych rozważań, nie widząc potrzeby ich szczegółowego powtarzania. Również ocena prawna zgłoszonego roszczenia, a dokonana przez Sąd I instancji, okazała się zasadna.

Zarzuty apelacyjne pozwanego Powiatu (...), a sprowadzające się do podniesienia naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego, to jest art. 118 k.c. okazały się niezasadne.

W uchwale z dnia 2 czerwca 2010 r., sygn. akr III CZP 37/10, Sąd Najwyższy zajął się kwestią początku biegu terminu przedawnienia roszczeń o zwrot nienależnego świadczenia. Wskazał, że początek ten należy określić stosownie do art. 120 § 1 zdania drugiego KC, według którego jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Stanowisko to pozostaje w zgodzie z dwoma szeroko akceptowanymi w piśmiennictwie i orzecznictwie założeniami: o zastosowaniu tego przepisu do tzw. zobowiązań bezterminowych, tj. takich, w których termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania (art. 455 in fine KC), oraz o wchodzeniu w zakres zobowiązań bezterminowych stosunków, których przedmiotem jest zwrot nienależnego świadczenia (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia: 6 marca 1991 r., III CZP 2/91, OSNC 1991, nr 7, poz. 93, 26 listopada 2009 r., III CZP 102/09, OSNC 2010, nr 5, poz. 75 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2003 r., OSNC 2004, nr 7-8, poz. 117). Z brzmienia art. 120 § 1 zdania drugiego KC jednoznacznie wynika, że przedawnienie może rozpocząć bieg, mimo że świadczenie nie jest jeszcze wymagalne. Decyduje możliwość podjęcia przez wierzyciela czynności warunkującej wymagalność roszczenia w najwcześniejszym terminie. W sytuacji, gdy nie było podstawy prawnej do pobierania opłaty za kartę pojazdu w wysokości przewyższającej 75 zł, to bezpodstawnie wzbogacenie w postaci nienależnego świadczenia wystąpiło od samego początku uiszczenia tej opłaty. W związku z tym dzień, w którym nastąpiło uiszczenie opłaty za kartę pojazdu, był jednocześnie najwcześniejszym możliwym terminem, w którym powód mógł zgłosić żądanie niezwłocznego jej zwrotu. Prowadzi to do wniosku, że bieg przedawnienia roszczeń o zwrot nienależnie pobranych opłat za karty pojazdu rozpoczyna się od dnia spełnienia świadczenia.

Strona skarżąca powołuje się na okoliczność, że załączyła do odpowiedzi na pozew kopię potwierdzenia uiszczenia przez powódkę opłaty za kartę pojazdu w dniu 30 czerwca 2004 r. W jego ocenie roszczenie jest więc przedawnione. Sąd Okręgowy zauważa, że w tym zakresie Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zaferowanego dowodu. Po pierwsze zauważyć należy, że potwierdzenie uiszczenia opłaty opiewa na kwotę 657 zł, natomiast wysokość opłaty zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami wynosiła 500 zł. W tytule przelewu wpisane jest jedynie „Opłata komunikacyjna”. Zdaniem Sądu Okręgowego z potwierdzenia tego nie wynika, czy uiszczona kwota 657 zł dotyczyła tej konkretnie oznaczonej karty pojazdu o nr. rejestracyjnym (...). Po drugie na potwierdzeniu znajduje się przekreślenie imienia osoby uiszczającej opłatę (...) i wpisanie w jej miejsce imienia powódki (...). Brak jest daty i podpisu osoby dokonującej przekreślenia. W związku z tym, w ocenie Sądu Okręgowego, dowód ten okazał się niewiarygodny do określenia daty uiszczenia przez powódkę opłaty za wydanie karty pojazdu o nr. rejestracyjnym (...) w wysokości 500 zł. Zgodnie natomiast z art. 6 k.c., to na pozwanym, który skutki prawne wywodzi z podniesionego zarzutu przedawnienia, spoczywał ciężar wykazania okoliczności takiej jak początek biegu terminu przedawnienia. Zdaniem Sądu Okręgowego z powyższych względów pozwany obowiązkowi temu nie sprostał.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów apelacji wskazać należy, że zgodnie z przepisem art. 409 k.c. obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu.

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że przeznaczenie wpływu ze spornej opłaty na pokrycie wydatków na realizację zadań pozwanego Powiatu (...), jest równoznaczne z zaoszczędzeniem o tę kwotę jego wydatków. Tymczasem zużycie (utrata) korzyści w rozumieniu powyższego przepisu następuje wtedy, gdy nie towarzyszy temu żaden surogat, czy zmiana w innej części majątku wzbogaconego, a zatem gdy nie ma różnicy między obecnym stanem majątku, a stanem, który by istniał, gdyby nie doszło do bezpodstawnego wzbogacenia (por: wyrok SN z dnia 21 kwietnia 2010 r., II PK 272/09 i wyrok SN z dnia 21 kwietnia 2010 r., V CSK 320/09).

Niezależnie od powyższego, uwypuklenia wymaga, że nawet gdyby hipotetycznie przyjąć, że pozwany Powiat (...) nie jest już wzbogacony, w rozumieniu analizowanego przepisu, jego obowiązek zwrotu bezpodstawnie uzyskanej kosztem powoda korzyści nie wygasł, a to wobec konieczności liczenia się z obowiązkiem jej zwrotu. Powinność taka winna być oczywiście rozpatrywana w kategoriach obiektywnych, a nie subiektywnych. Skarżący wobec wadliwości - sprzeczności z konstytucją unormowania będącego podstawą pobrania opłaty (także przy uwzględnieniu, że pobieranie opłat za wydanie karty pojazdu było zadaniem zleconym powiatu), powinien liczyć się z obowiązkiem zwrotu tej opłaty wobec obywatela, który nie miał żadnej możliwości uchylecia się od jej uiszczenia i miał prawo spodziewać się, że jej pobranie jest legalnym działaniem organów samorządu.

Dalej rozważyć należało, w kontekście stanowiska apelującego, czy cała kwota 500 zł uiszczona przez powódkę na rzecz pozwanego tytułem opłaty za wydanie karty pojazdu sprowadzonego samochodu stanowiła bezpodstawne wzbogacenie pozwanego Powiatu (...), w postaci nienależnego świadczenia, czy też jedynie w zakresie przekraczającym rzeczywisty koszt druku i dystrybucji uzyskanej przez powoda karty pojazdu - w kwocie 75 zł.

W tym zakresie należy zwrócić uwagę, że Sąd Najwyższy uzasadnieniu uchwały z dnia 2 czerwca 2010 roku (III CZP 37/10, OSNC 2011/1/2) wskazał, że jakkolwiek postanowienie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 10 grudnia 2007 roku (C-134/07, Dz.U. UE C 64/15) odnosi się do pełnej wysokości opłaty za kartę pojazdu w kwocie 500 zł, a nie jedynie do różnicy 425 zł pomiędzy kwotami określonymi w rozporządzeniach z 2003 i 2006 roku, to z tytułu naruszenia prawa unijnego wchodzi w grę odpowiedzialność odszkodowawcza. Powód jednak nie powołał tej podstawy odpowiedzialności. Zgłoszone roszczenie - żądanie zapłaty określonej kwoty - oparł na przepisach o bezpodstawnym wzbogaceniu i przytoczył stan faktyczny dla wykazania przesłanek bezpodstawnego wzbogacenia i te przesłanki wykazywał.

Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym przedmiotową sprawę podziela powyższe zapatrywanie prawne.

Skoro, więc powód, reprezentowany przez pełnomocnika zawodowego, dochodził w pozwie zwrotu nienależnie pobranej opłaty za wydanie karty pojazdu, a więc zwrotu świadczenia nienależnego, w rozumieniu art. 410 § 1 i 2 kc, a nie jakiegokolwiek odszkodowania, w tym z tytułu naruszenia prawa unijnego, to brak było podstaw do uznania, że cała uiszczona przezeń opłata za wydanie karty pojazdu stanowiła takie świadczenie nienależne.

W szczególności za takie nie może być uznane uiszczenie opłaty w kwocie 75 zł, odpowiadającej co do wysokości rzeczywistym kosztom czynności związanych z drukiem i dystrybucją karty pojazdu, przewidzianej za wydanie wtórnika karty pojazdu (§ 1 ust. 2 przedmiotowego rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia z dnia 28 lipca 2003 roku np. przy kolejnej rejestracji) albo pobieranej później na podstawie art. 1 ust 1 rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006 roku w sprawie opłat za kartę pojazdu, której konstytucyjność nie budzi wątpliwości.

Reasumując należało, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., orzec jak w punkcie 1 sentencji wyroku, to jest zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 425 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 września 2014 roku i w pozostałej części powództwo oddalić.

W odniesieniu do rozstrzygnięcia w przedmiocie odsetek za opóźnienie w zapłacie ww. kwoty przypomnieć należy, że skoro zobowiązanie z tytułu zwrotu świadczenia nienależnego ma charakter bezterminowy, w rozumieniu art. 455 k.c., to staje się ono wymagalnym niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do spełnienia wynikającego z takiego zobowiązania świadczenia (por: uchwała SN z dnia 6 marca 1991 r., III CZP 2/91, OSNCP 1991/7/93, uchwała SN z dnia 26 listopada 2009 r., III CZP 102/09, OSNC 2010/5/75 i wyrok SN z dnia 24 kwietnia 2003 r., I CKN 316/01, OSNC 2004/7-8/117). W sytuacji, więc kiedy powód nie tylko nie wykazał, ale nawet nie powoływał się na skierowanie do pozwanego takiego wezwania przed wytoczeniem niniejszego procesu, to za jego dokonanie uznać należało najwcześniej datę doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, a więc dzień 10 września 2014 r. Przy przyjęciu dodatkowo, że właściwym w powyższym rozumieniu dla spełnienia takiego świadczenia jest termin 7 dni, należało, na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zasądzić odsetki za opóźnienie od dnia 18 września 2014 roku.

W pozostałej części apelacja została oddalona, na podstawie art. 385 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego zapadło na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 i 3 k.p.c., przy uwzględnieniu, że pozwany wygrał to postępowanie w 15 % i poniósł koszty procesu w wysokości 90 zł, na które złożyła się kwota 30 zł tytułem opłaty od apelacji oraz kwota 60 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego ustalonego zgodnie z § 6 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1, powód zaś nie zgłosił żądania zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.